

Profetens förlåtelse och nåd

Inledning

Profeten Muhammad (frid vare med honom) var ett levande föredöme för islams kärleksfulla läror. En av de mest framträdande av dessa värden är förlåtelse, överseende och äkta försoning — vilket kom till uttryck i alla hans handlingar, även gentemot dem som skadade och bekämpade honom.

Förlåtelse i Koranen

Koranen lovprisar hans karaktär: *"Du besitter förvisso en storartad karaktär"* (68:4). Därefter lade Gud den teoretiska grunden och befallde sin profet att förlåta och visa överseende, även med dem som inte trodde på honom: *"Förlåt dem och visa överseende — Gud älskar dem som gör gott"* (5:13).

Gud förbjöd även hårdhäntet: *"Av Guds nåd var du mild mot dem; om du hade varit hård och hjärtlös hade de splittrats och lämnat dig"* (3:159). Mildhet och förlåtelse var alltså det som samlade hjärtan och folk kring honom.

Förlåtelse i handling — exempel från hans liv

Meckas erövring: Det historiskt mest minnesvärda ögonblicket. När profeten intågade segrande i Mecka, samlades inför honom de ledare från Quraysh som under år hade förföljt och bekämpat islam. Han frågade dem: *"Vad tror ni att jag kommer att göra med er?"* De svarade: "Något gott — du är en ädel broder och son till en ädel broder." Han svarade med sina historiska ord: **"Ingen förebråelse mot er idag — gå, ni är fria."**

Förlåtelse efter mordförsök: En man från de otrogna tog profetens svärd medan han sov och sa: "Vem kan rädda dig från mig?" Profeten svarade lugnt: "Gud." Svärdet föll ur mannens hand, profeten tog det och frågade: "Vem räddar dig nu från mig?" Mannen bad om nåd — och profeten förlät honom och lät honom gå. *(Bukhari)*

Förlåtelse av förgiftningsförsök: En judisk kvinna serverade profeten förgiftat kött i Khaybar. När hon tillfrågades erkände hon att hon ville döda honom. Han förlät henne och lät henne gå. *(Abu Dawud)*

Bön för sina fiender: Vid slaget vid Uhud, när hans ansikte blödde och hans tand brutits, lyfte han händerna och bad: *"O Gud, förlåt mitt folk — de vet inte vad de gör."* *(Bukhari)*

Svar på invändningar — Ka'b ibn al-Ashraf och Abu Rafi

Vissa hänvisar till att profeten lät döda vissa personer och hävdar att han inte förlät när han hade makt. Detta är ett missförstånd som blandar ihop **personlig förlåtelse med rättsligt skydd av samhället.**

Ka'b ibn al-Ashraf var en inflytelserik poet som reste till Mecka efter slaget vid Badr och aktivt hetsade Quraysh till krig mot muslimerna, och smädade profeten. Han var inte längre en personlig fiende — han var ett säkerhetshot mot den framväxande staten.

Abu Rafi var en av huvudmännen bakom sammansättningen av de allierade stammarna mot muslimerna vid Hendek-slaget, och fortsatte sin fientliga verksamhet.

Skillnaden är tydlig: profeten förlät **personliga** oförrätter, men upprätthöll **Guds lag och samhällets säkerhet** när det gällde hot mot gemenskapen. Aisha (må Gud vara nöjd med henne) berättade: *"Profeten hämnade aldrig för sin egen skull, utom när Guds heliga gränser kränktes."* *(Bukhari)*

Slutsats

Profetens förlåtelse var en vis metod som förenade barmhärtighet med rättvisa. Han förlät dem som kränkte honom personligen och vann deras hjärtan — och upprätthöll Guds lag mot dem som hotade samhällets säkerhet. Hans liv var en levande tolkning av ordet: *”Avvärj det onda med det som är bättre — och se hur din fiende blir som en nära vän”* (41:34).

Vilket storslaget föredöme, och vilket upphöjt sinnelag!